

V. BONTŠ-BRUJEVITS

MITEN VLADIMIR ILJITŠ
KIRJOITTI ASETUKSEN MAASTA

Kun vallankumoukselliset, bolševistiset joukot olivat valanneet Talvipalatsin, ja Vladimir Iljitš, oltuaan kovin levoton sotilasjohtajiemme toiminnan hitaudesta, sai lopultakin hengäistä vapaammin, hän riisui viipymättä kömpelön naamionsa ja saapui vanhojen poliittisten ystäviensä seurassa Työläisten ja sotilaiden edustajain Pietarinneuvoston istuntoon, jossa odoteltiin tapahtumien päättymistä.

Leninin ilmestyttyä puhujakorokkeelle salin valtasi raju inhimillisten tunteiden purkaus, ukkostakin voimakkaampi, todella täriseyttävä rajumyrsky. Istunto avattiin. Kuului uudelleen tervehdyksiä, uudelleen huudahduksia, uusi ilonpurkaus... Niin myrskyisesti ja sellaisen innostuksen vallassa pidettiin tuo kuuluisa historiallinen istunto.

Asiat oli lopultakin kaikki suoritettu ja me lähdimme myöhään yöllä asunnolleni yölevolle. Haukkasimme vähän illallista, jonka jälkeen minä koetin järjestää kaiken Vladimir Iljitšin lepoa varten, sillä hän oli, vaikkakin kiihdyksissä, nähtävästi kovin väsynyt. Vaivoin sain hänet suostumaan käymään levolle vuoteeseeni, joka sijaitsi erillisessä pikku huoneessa, missä hänen käytettäväänään oli kirjoituspöytä, paperia, mustetta ja kirjastoni.

Minä jäin viereiseen huoneeseen sohvalle ja päätin nukahtaa vasta silloin, kun varmistaudun, että Vladimir Iljitš nukkuu. Turvallisuuden varmistamiseksi suljin ulko-oven kaikilla käsillä olevilla ketteingeillä, salvoilla ja lukoilla sekä latsasin revolverit ajatellen, että tännehan voi joku murtautua, vangita tai surmata Vladimir Iljitšin; olihan vasta ensimmäinen vapaa yö, jotenka saattoi tapahtua mitä tahansa! Samassa kirjoitin tuntemieni tovereiden, Smolnan ja työläis- ja ammattiliittopiirikomiteain puhelinnumerot kaiken varalta erilliselle paperille, etteivät ne sattuisi kiireenhätäkässä unohtumaan.

Vladimir Iljitš sammutti huoneessaan valon. Kuuntelin — joko hän nukkuu? Ei kuulunut mitään. Aloin torkkua ja juuri kun olin nukkumaisillani, viereisessä huoneessa, jossa Vladimir Iljitš oli, syttyi äkkiä valo. Kuulin, miten hän nousi hiljaa vuoteesta, raotti ovea minun huoneeseeni ja vakuuttauduttuaan, että minä „nukun” (tietystikään en nukkunut), meni hiljaa varpaisillaan, ettei vain olisi ketään herättänyt, kirjoituspöydän luo, istuutui sen ääreen, avasi musteastian ja ryhtyi työhön levitettyään jotain papereita.

Hän kirjoitti, pyyhki yli, luki, teki otteita, taas kirjoitti, ja lopulta näytti, että hän kirjoittaa puhtaaksi. Myöhäinen pietarilainen syysaamu jo hämärsi, kun Vladimir Iljitš sammutti valon, kävi vuoteeseensa ja nukahti.

Aamulla heräämisen aikana varoitin perheeni jäseniä olemaan hiljaa, sillä Vladimir Iljitš oli tehnyt työtä koko yön ja oli nyt epäilemättä kovin väsynyt. Mutta äkkiä aivan yllättäen hän ilmestyi huoneestaan puettuna, reippaana ja raikkaana, tarmoa uhkuen, iloisena ja leikkisänä.

— Tervehdin sosialistisen vallankumouksen ensimmäisenä päivänä! tervehti hän kaikkia, ja hänen kasvoillaan ei näkynyt väsymyksen häivääkään, aivan kuin hän olisi nukkunut hyvin ja riittävästi, mutta itse asiassa hän oli nukkunut korkeintaan pari kolme tuntia sellaisen kauhean kaksikymmentuntisen työpäivän jälkeen.

Nadežda Konstantinovna Krupskaja, joka oli samoin yöpynyt meillä tuli huoneestaan, ja kun kaikki olivat kokoontuneet teepöytään, Vladimir Iljitš veti taskustaan puhtaaksikirjoitetut paperiliuskat ja luki meille laatimansa kuuluisan „Asetuksen maasta”.

— Kunpa se vain voitaisiin julistaa ja laajasti julkaista ja levittää! Koettakootpa silloin peruuttaa sen! Eikö mitä, se olisi myöhäistä, mikään valta ei pystyisi enää riistämään tätä asetusta talonpojilta ja palauttamaan maita tilanherroille. Tämä on meidän Lokakuun vallankumouksen mitä suurin saavutus. Agraarivallankumous tulee suoritettua ja vahvistettua jo tänään.

Kun hänelle joku sanoi, että paikkakunnilla tulee vielä olemaan paljon kaikenlaisia maaselkkauksia ja taistelua, vastasi hän heti, että ne kaikki ovat jo pikkuseikkoja, ne järjestyvät, kunhan vain pääasia tulisi ymmärrettyä ja otettua omaksi asiaksi. Ja hän kertoi meille yksityiskohtaisesti, että tämä asetus tulee saamaan talonpoikien hyväksymisen sen takia, että hän on ottanut sen perustaksi talonpoikaisedustajille annettujen evästyksen vaatimukset, jotka puolestaan ovat heijastuneet Neuvostojen edustajakokoukselle esitetyissä yleisissä evästyksissä.

— Ne kaikkihan ovat olleet eserriä. Voivat sanoa, että olemme lainanneet heiltä, huomautti joku.

Vladimir Iljitš hymähti.

— Ja sanokoot. Talonpojat pääsevät selville siitä, että me tulemme aina tukemaan heidän oikeutettuja vaatimuksiaan. Meidän on välittömästi otettava huomioon talonpojat, heidän elämänsä ja toivomuksensa. Ja jos sen takia jotkin hölmöt nauravatkin meille, niin naurakoot. Eserrille me emme ole koskaan aikoneet antaa yksinoikeutta talonpoikiin nähden. Me olemme tärkein hallituspuolue, ja talonpoikaiskysymys on proletariaatin diktatuurin jälkeen kaikkein tärkein kysymys.

Asetus maasta oli saman päivän illalla julistettava edustajakokouksessa. Sen teksti päätettiin viipymättä monistaa kirjoituskoneella ja antaa sanomalehdille ladottavaksi, että se voitaisiin seuraavana aamuna julkaista. Siinä samassa heräsi V. I. Leninillä ajatus julkaista asetus, joka velvoittaisi kaikki sanomalehdet julkaisemaan pakollisessa järjestyksessä kaikki hallituksen tiedonannot.

Asetus maasta päätettiin painattaa heti erillisenä kirjasena 50 tuhannen painoksena, ja jakaa tuo painos etupäässä rintamalta kotiutuville sotilaille, sillä juuri heidän kauttaan asetus tulisi mitä pikimmin pääsemään kaikkein syvimmälle väestöjoukkoihin. Tämä täytettiinkin menestyksellisesti lähimpien päivien aikana.

Lähdimme matkalle Smolnaan ensin jalkaisin ja sitten astuimme raitiovaunuun. Kun Vladimir Iljitš näki kaduilla mallikelpoisen järjestyksen hänen kasvonsa loistivat tyydytyksestä. Kärsimättömänä hän odotteli illan tuloa. Sen jälkeen, kun Toinen Yleisliittolainen edustajakokous oli hyväksynyt asetuksen rauhasta, Vladimir Iljitš luki erikoisen täsmällisellä äänellä asetuksen maasta, jonka edustajakokous suurella innolla yksimielisesti hyväksyi.

Heti kun asetus oli hyväksytty, lähetin sen erikoislähetin mukana kaikille Pietarin sanomalehtien toimituksille ja muihin kaupunkeihin samoin heti postin ja lennättimen kautta. Meidän lehtemme olivat sen jo latoneet edeltäkäsien, ja aamulla sen lukivat jo sadat tuhannet ja miljoonat ihmiset. Työätekevä väestö kokonaisuudessaan otti sen riemulla vastaan. Porvaristo vain sihisi ja piti haukkuvaa ääntä lehdissään. Mutta kukapa heihin silloin kiinnitti huomiota?

Se oli Vladimir Iljitšin riemuvoitto.

— Jo yksistään tämä, sanoi hän, jättää jälkensä historiaamme moniksi, moniksi vuosiksi.

Rikkaan vallankumouksellisen luomistyön kausi oli alkanut varsin menestyksellisesti. Vladimir Iljitš vielä pitkän aikaa kyseli ja tahtoi tietää, kuinka monta kappaletta maa-asetusta oli levitetty sanomalehtien lisäksi sotilaiden ja talonpoikien keskuuteen. Kirjasena julkaistussa muodossa maa-asetuksesta otettiin monta uusintapainosta ja lähetettiin suuria määriä ei ainoastaan kuver-

nementti- ja kihlakuntakaupunkeihin, vaan kaikkiin Venäjän kuntiin.

Maa-asetus tuli todellakin yleisesti tunnetuksi, ja voi olla, ettei meillä ole yhtäkään lakia julkaistu niin laajasti kuin tämä maa-laki, joka on meidän uuden, sosialistisen lainsäädäntömme eräitä tärkeimpiä lakeja, jolle Vladimir Iljitš uhrasi niin paljon voimia ja tarmoa sekä antoi sille niin suuren merkityksen.

